

Jamsai

ริบิซแห่งทัพ
วันแควพตว

ชุด ๑ กระจุกแควตแห่งทัพ

壓倒將軍誰換刀

ไซ่เสี่ยวเซวี่ 蔡小雀 เขียน

พวงหยก ๑๒๖

มวกอวี่

มากกว่ารัก
รับใช้แม่ทัพหวันหลวมตัว
ชุด กระตุกหนวดแม่ทัพ
ไฉ่เสี่ยวเซวี่ เยียน พวงหยก แปล

《壓倒將軍誰挨刀》 Written by Cai Xiao Que (蔡小雀 著)
Copyright © 2014 Homer Books & Records Inc.,
Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2263-4

ภาพประกอบ 慶光

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุจักร
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

'รับใช้แม่ทัพวันหลวมตัว' ถือว่าเป็นเล่มสามของชุด 'กระตุกหนวดแม่ทัพ' ที่เนื้อหาสนุกสนาน อ่านง่ายไม่แพ้สองเล่มแรกเลยแม้แต่น้อย อีกทั้งยังอ่านยิ่งหลงรักตัวละครพระ-นางของเราที่ทำให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างเข้มข้น แต่ขบขันและมีเสน่ห์เฉพาะตัวของเล่มนี้จริงๆ ซึ่งในเล่มนี้มีเนื้อหาที่เชื่อมโยงถึงอีกสามเล่มเช่นเดิม รวมถึงมีฉากที่ตัวละครเล่มก่อนมาปรากฏอยู่ด้วย ตะหากอยากอ่านให้สนุกและไม่เปลืองไปหยิบเล่มที่เฉลยปมทุกอย่างจนหมดแล้วมาอ่านก่อนละก็ แนะนำให้อ่านเรียงลำดับตามนี้

लगล่อแม่ทัพไม่มาเยือน

เฝ้าเรือนแม่ทัพไม่เหลียวแล

รับใช้แม่ทัพวันหลวมตัว และ

ยั่วเย้าแม่ทัพให้แผลอกาย

โดยในเล่มนี้ 'ชูเสี่ยวเตา' ผู้เป็นบุตรสาวของนายทัพสุดหัว ณ แดนตะวันตกที่แม่แต่ทหารในกองทัพยังไม่มีใครกล้าหือกับนางได้พบเจอกับบุรุษหนุ่มหน้าสวย 'หรวนชิงเฟิง' ที่เข้ามาถามทางไปหอสุราที่ดีที่สุดกับนาง ก่อนที่ภายหลังชูเสี่ยวเตาจะเข้าใจว่าเขาถูกหลอกเงินจนหมดตัวจึงคิดจะช่วยเหลือ ทว่าเมื่อมาพบเขาอีกครั้งก็คิดว่าเขาเป็นชายบำเรอของแม่ทัพใหญ่ไปซะแล้ว เชนนี้เหตุการณ์จะเป็นอย่างไรต่อไปกันนะ พระเอกของเราจะเป็นชายบำเรอให้แม่ทัพใหญ่จริงหรือ ขอเชิญนักอ่านเตรียมใจที่จะสัมผัส รวมทั้งเตรียมท่าท้องแข็ง และพลิกกระดาษหน้าต่อไป เข้าไปกระตุกหนวดแม่ทัพหน้าสวยผู้นี้ไปด้วยกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ชูเสี่ยวเตา บุตรสาวของชูเถี่ยวเถว ด้วยเพราะใกล้ชิดกับบิดามาก ทำให้มีนิสัยหัวท้าวหาญและได้เรียนรู้วิชาการต่อสู้ป้องกันตัวมา ใฝ่ฝันอยากเข้าร่วมเป็นหนึ่งในกองกำลังทหารเช่นบิดา
- * หลว่นซิงเฟิง บุรุษร่างสูงสง่าผู้มีดวงหน้ายิ้มละไมดูหล่อเหลาทรงเสน่ห์ สะกดใจสตรีผู้นี้เป็นถึงผู้สืบทอดจวนหลว่นโหว ทั้งยังเป็นแม่ทัพใหญ่แห่งชายแดนตะวันตก แม่ทัพสงบประจิมที่ราชสำนักแต่งตั้งอีกด้วย
- * ชูเถี่ยวเถว ท่านเจ้าบ้านสกุลชู ผู้ที่ได้เลื่อนจากทหารรักษาประตูเมืองตัวเล็ก ๆ ในอดีตมาเป็นหนึ่งในนายกองผู้หัวท้าวหาญแห่งชายแดนตะวันตก ตำแหน่ง 'นายทัพแนวหน้าปีกขวาประจำกองทัพสกุลหลว่นแห่งชายแดนตะวันตก'
- * อาฮวา แม่เมของชูเสี่ยวเตา ผู้ที่พยายามจะสอนหลักสามเชื้อพึงสี่คุณธรรมของสตรีให้ชูเสี่ยวเตาเพื่อหักล้างแนวคิดผิดเพี้ยนที่ผู้เป็นบิดาสั่งสอนเอาไว้บ้าง ถ้าใครชูเสี่ยวเตาเหมือนบุตรสาวแท้ ๆ

7

นานแสนนานมาแล้ว ตอนที่ท่านเจ้าบ้านสกุลชูยังเป็นเพียงทหารเฝ้าประตูเมือง ก่อนนอนในแต่ละคืนจะต้องพุดคุยตามประสาพ่อลูกกับลูกสาวสุดที่รัก ชูเสี่ยวเตา...

'โอ้ๆ ลูกพ่อ ไม่ต้องกลัวๆ สกุลชูเรามีคำสอนประจำตระกูลอยู่ว่า ปัญหาใหญ่แก้ได้ด้วยหมัดใหญ่! เสยหมัดตะบันหน้าเจ้าเด็กบ้าพวกนั้นจะถูกต้องแล้ว พ่อจะหนุน...หลังเจ้าเอง!'

...นายท่าน คราวหน้ารบกวณเว้นวรรคให้ถูกหน้อยได้หรือไม่

ป่าอาฮวาแมนมที่อยู่ข้างนอกได้ยินแล้วสะดุ้งเฮือก

ต่อมาเมื่อท่านเจ้าบ้านสกุลชูอาศัย 'หมัดใหญ่' ทวนอสรพิษจิ้งแปดตลอดจนวิชาป้องกันตัวอย่างวิชาสิบสามองครักษ์ วิชาระฆังทองวิชาเสื้อเกราะเหล็ก ไต่เต้าขึ้นมาดำรงตำแหน่งหนึ่งในนายกองของสิบแปดกองกำลังพิทักษ์ชายแดนตะวันตก บทสนทนาก่อนนอน

ตามประสาพ่อลูกกับลูกสาวสุดที่รักก็เปลี่ยนเป็น...

'โอ๊ย! ลูกพ่อ อย่าโมโหๆ เป็นหญิงแล้วอย่างไรเล่า ทีหลังเจ้าก็ถาม 'ไ้เด็กนั่นสิว่า 'แม่เจ้าไม่ใช่หญิงหรือไรกัน' พอลมเสร็จก็ถีบห่างขามันเลย พ่อจะหนุนหลังเจ้าเอง!'

...นายท่าน แน่ใจหรือว่าสั่งสอนเช่นนี้เหมาะแล้ว

ป่าอาสวาแม่มนที่อยู่ข้างนอกได้ยินแล้วพลันหน้ามืดตาลาย

แต่ในบ้านมีคนน้อย ขาดแคลนบ่าวไม่มีสาวใช้ ป่าอาสวา ยุ่งตัวเป็นเกลียว ไหนจะต้องหุงข้าวซักผ้า ไหนจะต้องเลี้ยงเปิดเลี้ยงไก่ อยากหาโอกาสจับคุณหนูมาอบรม 'หลักสามเชื่อฟังสี่คุณธรรม* ของสตรี' เพื่อหักล้างแนวคิดผิดเพี้ยนที่นายท่านสั่งสอนเอาไว้ที่ไร คุณหนูเป็นต้อง ตามนายท่านไป 'ชม' ขั้นตอนการฝึกทหารที่ค่าย หรือไม่นึกนำพวกเด็กๆ แถวบ้านออกไปก่อเรื่อง...ไม่สิ...ออกไปเล่นสนุก ป่าอาสวาเลยทำได้แค่ มองตามแผ่นหลังคุณหนูแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่เท่านั้น

ไม่ได้การ จะปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไปไม่ได้ ปีนี้คุณหนูก็อายุแปดขวบ แล้ว หากยังไม่สั่งสอนอีกจะสายเกินไป

ในที่สุดคืนนี้ป่าอาสวาก็รวบรวมความกล้า ตั้งใจว่าจะเข้าไปในห้อง แล้วปฏิบัติหน้าที่แม่มนของตนให้เต็มกำลัง

แต่เพิ่งจะก้าวเท้าแล้วเห็นนายท่านนอนคว่ำอยู่บนเตียงราวกับ หมีตัวใหญ่ ลูบหัวคุณหนูอย่างรักใคร่ทะนุถนอมเพื่อกล่อมลูกสาวให้หลับ หัวใจนางก็อ่อนยวบลงทันที

* สามเชื่อฟังคืออยู่บ้านเชื่อฟังบิดา ออกเรือนเชื่อฟังสามี สิ้นสามีเชื่อฟังบุตร สี่คุณธรรมคือศีลธรรม ปิยวาจา อรรถจริยา และมีเมตตาบ้านงานเรือน

ช่างเกิด? ไม่ต้องสนใจหลักสามเชื้อฟังสี่คุณธรรมอะไรนั่นหรือขอเพียงนายท่านกับคุณหนูมีความสุขก็พอแล้ว...

"ท่านพ่อร้องเพลงนั้นกล่อมอาเตานอนอีกได้หรือไม่" ดวงตาเป็นประกายสุกใสบนใบหน้าจิ้มลิ้มสีชมพูระเรื่อของซุเสี่ยวเตามองบิดาอย่างชื่นชมบูชาพลางแยมยิ้ม "อาเตาอยากฟัง"

"หา? เอ่อ...ตะ...ได้สิ" ซุเถี่ยเถียวทำท่าเก้อเขินเล็กน้อย ก่อนจะกระแอมให้คอโล่ง โดยไม่ลืมหันไป 'เหลือบ' ตามองป้าอาฮวาที่หนึ่ง "อะแฮ่ม!"

ป้าอาฮวาสะดุ้งโหยง รีบร้อนปิดประตูถอยออกมาโดยไม่รอช้า ดวงตาซุเถี่ยเถียวฉายแววพอใจ มือใหญ่ดุจดั่งไบบลานตบรางวัลน้อยเบาๆ จากนั้นก็ส่งเสียงร้องเพลงอย่างอารมณ์ดี

"น้องสาวอยู่บนเขาฝั่งนั้น ตัวที่อยู่บนเขาฝั่งนี้ หน้าน้องงามดั่งดวงจันทร์ ส่วนที่นั่นสูงส่ง่าดุจดั่งสน เฉิงเอ๋ยๆ เรียกเจ้าว่าน้องสาว เจ้าอย่าได้ถือโทษโกรธเคือง พี่จะข้ามเขาไปหาโอบอวดเจ้ามาเคียงคู่ครองเรือน รักมันสมัครสมานเนิ่นนานจนผมหงอกขาว เฉิงเอ๋ยๆ..."

ท่ามกลางเสียงร้องเพลงภูเขาเก่าแก่ของชายแดนตะวันตกที่คนแถบนี้คุ้นหูและร้องได้ทุกคน ซุเสี่ยวเตาตัวน้อยค่อยๆ เข้าสู่ดินแดนแห่งความฝันอย่างมีความสุข

กิจวัตรเช่นนี้ดำเนินไปวันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า จวบจนเด็กหญิงตัวน้อยมีอายุครบสิบหกปีที่สามารรถออกเรือนได้ ไม่เหมาะให้ซุเถี่ยเถียวขึ้นไปนอนร่วมเตียงร้องเพลงกล่อมลูกที่เป็นสาวเต็มตัวอีกต่อไป เสียงร้องมรณะที่ดังขึ้นในบ้านสกุลซุทุกคืนถึงได้สิ้นสุดลง

"อมิตาภพุท ครานี้จะได้นอนสบายเสียที"

ป้าอาสวารู้สึกขอบคุณสวรรค์เหลือเกิน

หลายปีมานี้ท่านเจ้าบ้านสกุลชู 'ชู่เถี่ยวโถว' ได้เลื่อนตำแหน่ง
พรวดพราด จากทหารรักษาประตูเมืองตัวเล็ก ๆ ในอดีตมาเป็นหนึ่งใน
นายกองผู้ห้ามหาญแห่งชายแดนตะวันตก ได้รับตำแหน่ง 'นายทัพ
แนวหน้าปีกขวาประจำกองทัพสกุลหรวนแห่งชายแดนตะวันตก'
อย่างเป็นทางการ

นายทัพแนวหน้าผู้นี้เก่งกล้าสามารถยิ่งนัก มีทหารห้าพันนาย
อยู่ใต้บัญชาการ ห้าร้อยนายในนั้นเป็นทหารประจำตัวที่ติดตามชู่เถี่ยวโถว
อย่างจงรักภักดีมานานปี นับเป็นกองกำลังที่ซุ่มโจมตีได้คล่องแคล่ว
ยืดหยุ่นที่สุดในค่าย

ยามนี้ทหารประจำตัวห้าร้อยนายของชู่เถี่ยวโถวกำลังยืนล้อม
เป็นวงกลมขนาดใหญ่ ส่งเสียงกรู้อองอย่างตื่นเต้น...

"น้องสาวอึดมันเลย!"

"โจอมดีเป๋ามัน! โจอมดีเป๋ามัน!"

"จวนรขโมยท้อ! ใช้กระบวนท่าจวนรขโมยท้อ!"

นกนีสัยตามคนเลี้ยง ทหารนีสัยตามผู้บังคับบัญชาอย่างที่โบราณ
ว่าไว้จริงๆ

"หนวกหู!" จากที่กำลังควงดาบเล่มใหญ่รุกไล่คู่ต่อสู้จนถอยกรูด
อย่างคล่องแคล่วดุเดือด ชู่เถี่ยวเตาทนไม่ไหวอีกต่อไป นางปักปลายดาบ
ลงกับพื้นดังจึก ยกมือทำเอาตวาดลั่นอย่างหงุดหงิด "นี่เป็นการประลองยุทธ์

อย่างเคร่งเครียดจริงจังนะ ทำราวกับข้ากำลังอัดคนตามตรอกเล็ก ๆ ไปได้ ถ้าอย่างไรก็เอากระสอบมาคลุมหัวอีกฝ่ายแล้วค่อยดีไปเลยสิ พวกเจ้าเห็นชูเสี่ยวเตาผู้นี้เป็นคนไร้ความละอายแก่ใจหรือไร!"

รอบตัวพลันเงียบกริบไปทันที ทุกคนไม่กล้าหายใจเสียงดังด้วยซ้ำ ต่างปิดปากเงียบเป็นจ๊กจั้นฤดูหนาวแต่โดยดี

ชูเสี่ยวเตาในวัยสิบหกปีมีใบหน้าขาวเนียนราวกับหยก รูปร่างออรชร อ่อนแอ่น เถื่อนผมยาวสีดำสนิทขมดมุ่นเป็นมวยชวลาเป่าซ้ายขวาสองข้าง อย่างน่าเอ็นดู ใบหูขาวผ่องห้อยต่างหูทองหยก ชุดสีเขียวอ่อนที่สวมอยู่ ดูสดใสน่ารัก น่าเสียดายที่กิริยามือซ้ายเท้าขวา มือขวาบักดาบลงกับพื้น ดูดุต้นน้ำกลิ้ง ทำลายภาพรวมอันสดใสราวกับดอกบัวตูมนี้จนแทบหมดสิ้น

"ແ່ค้ๆ น้่องสาว พวกพี่ๆ ก็ແ່ค้ค้ตัวเจ้าเสียดียบเรียบเท่านั้นเอง" ทหารร่างกำยำนายหนึ่งลูบหัวตนเองแก็้อๆ พลางยิ้มประจวบ

"นั่นสิๆ พวกพี่ๆ ไม่มีเจตนาอื่น น้่องสาวอย่าโกรธไปเลย!"

"ไอ้เจ้าจินชย่าหลิวคนนี้มันต่ำช้า รู้จักกระบวนท่าสกปรกหมดแหละ พวกพี่ๆ กลั้วว่าเจ้าจะมัวแต่หวังประลอง แล้วเปิดช่องว่างให้มันใช้กระบวนท่าต่ำช้า ถ้าน้่องสาวเพลิงพลังจันเกิดบาดเจ็บไปจะทำอย่างไรเล่า"

"นั่นสิๆ จินชย่าหลิว หากน้่องสาวผมหลุดแม้แต่เส้นเดียวละก็ ระวังหนังเจ้าไว้ให้ดี!"

ชายร่างบึกบึนที่เป็นคู่ประลองของชูเสี่ยวเตาแทบร้องไห้ "นี่ๆ ไม่ต้องเรียกชื่อข้าบ่อยนักก็ได้ ข้าเองก็ไม่ได้อยากชื่อนี้เหมือนกันนั่นแหละ ข้าชื่อชย่าหลิวก็จริง แต่นี้เสียไม่ต่ำช้า* เสียหน่อย!"

* ชย่าหลิว เป็นคำพ้องเสียงกับคำที่แปลว่าต่ำช้าหรือลามก

แต่ต้องมาประลองยุทธ์กับน้องสาวผู้เป็นที่รักใคร่เอ็นดูของทุกคน ก็เครียดจะตายอยู่แล้ว เจ้าบ่าวพวกนี้ยังมาคอยซ้ำเติมเขา มีมโนธรรมกันบ้างหรือไม่ละ

"ยังจะมากบอกว่าไม่ซ้ำอีก คราวก่อน 'ภาพวังสันต์' สิบสองม้วน' ของอาจารย์ฮวาซุนชินที่ขำอุตสาหี่ชื่อมาแพงๆ เจ้ายังเอาไปแล้วไม่คืนเลย ไม่ใช่หรือ"

"อะไรคือคราวก่อน ข้าเพิ่งจะยืมจากเจ้าไปเมื่อวานนี่..."

"นั่นอย่างไร! ที่แท้เจ้าก็ยังไม่ได้คืน ข้าลงชื่อยืมเป็นคนที่สอง โจวจื่อรับปากไว้แล้วด้วย เสร็จรีบคืนมาเลย!"

"อะไรคือเจ้าเป็นคนที่สอง ข้าบอกกล่าวกับโจวจื่อไว้ตั้งแต่เมื่อแปดร้อยปีก่อนแล้ว คนที่สองคือข้าต่างหาก!"

"โจวจื่อ เจ้านี้มันเหลือเกินเลยจริงๆ หนังสือภาพเล่มเดียวรับปาก จะให้ยืมไว้ทั้งหมดก็คนกันแน่ เจ้าบอกข้าชัดๆ ว่าข้าเป็นคนที่สอง!"

ทหารที่ชื่อโจวจื่อหงอยไปถนัดตา เปลี่ยนสถานะจากชายหนุ่ม กลายเป็นเป่าถูกรุมไปในทันที

เสียงอะอะอึ้งคะนึงของพวกเขาทำเอาหูเสียวเตาปวดหัว นางกลอกตาตลบใหญ่ ก่อนจะงมำกับตนเอง "อะไรกันนี่ เป็นบุรุษแท้ๆ แต่กลับพุดมากยิ่งกว่าสตรี ตอนนี้อย่างจะประลองอีกหรือไม่"

ดูท่าคดียืดหนังสือภาพเริงโลกก็ยังไม่ยุติลงง่ายๆ นางจึงแบกดาบเล่มใหญ่เดินอาดๆ ออกจาก 'ที่เกิดเหตุ' แต่เพิ่งจะเดินออกมาจากค่าย ก็เห็นภาพแปลกประหลาดที่ชวนให้จ้องสงสัยอย่างยิ่งเข้าเสียก่อน...

* วังสันต์หรือซุนกง เป็นคำราชาภาษามสูตรของจีนในสมัยโบราณ

"หือ?" นางกะพริบตาปริบๆ จากนั้นก็ขยี้ตา เพราะคิดว่าตนเองตาฝ้า

ลมพัดแรง เมฆลอยลึ่ว ก้อนหญ้าที่ม้วนกลมๆ กลิ้งไปตามพื้นดิน บุรุษร่างสูงส่ง่าผู้หนึ่งยืนปักหลักอยู่ด้านนอกค่าย ผมยาวตกดำมัดรวบไว้ด้วยรัดเกล้าหยก ดวงหน้ายิ้มละไมดูงดงามทรงเสน่ห์สะกดใจ เขาสวมชุดยาวสีน้ำเงิน คาดเอวด้วยเข็มขัดหยกขาว รองเท้าหนังกว้างที่ใช้ดินเงินดินทองปักเป็นลวดลายงดงามเหยียบอยู่บนพื้นทรายสีเหลืองอย่างมั่นคงและงามสง่า

ที่น่าทึ่งยิ่งไปกว่านั้นคือเสื้อคลุมสีดำที่ห่มอยู่บนไหล่กว้าง ปักลายกล้วยไม้ป่าเล็กๆ ไว้ตรงขอบอย่างละเอียดประณีต ประดับคอปกด้วยขนจิ้งจอกเงินหายากที่ราคาแพงลิ่ว

ชายหนุ่มรูปงามยิ้มให้นางกว้างขึ้น เรียวปากสวยขยับน้อยๆ เพื่อเอ่ยอะไรบางอย่าง...

"คุณชายท่านนี้ ท่านมาผิดที่แล้วละ!" ชูเสี่ยวเตาผู้เหมือนมีเส้นประสาทอยู่ในหัวแค่เส้นเดียวโพล่งออกไปโดยไม่ต้องคิด "หอหมื่นบุปผาซึ่งเป็นหอนางโลมที่ใหญ่และโด่งดังที่สุดของที่นี่อยู่บนถนนต้าตง จากประตูเมืองที่อยู่ด้านหลังท่านสามลี้เจอปากตรอกแรกให้เลี้ยวขวา ร้านที่แขวนโคมแดงเป็นพีต ดูเด็กกรีกสวยงามที่สุดนั่นแหละอธิบายอย่างนี้จำได้หรือไม่ หรือจะให้ชี้หนำทางไป"

รอยยิ้มสะกดสายตาของชายหนุ่มรูปงามเจือปนลงเล็กน้อย โชคดีที่เขาฝึกฝนมาจนแก่กล้า สีหน้าจึงกลับเป็นปกติได้อย่างรวดเร็ว เขาถอนหายใจเบาๆ พลางว่า "แม่นางเข้าใจผู้น้อยผิดแล้ว"

"จริงหรือ" นางกวาดตามองเครื่องแต่งกายบนร่างเธออย่างฉงนสงสัย
เท่าที่นางประสบพบเจอมา บุรุษในชายแดนตะวันตกมักจะแต่งตัว
สบายๆ ไม่พิถีพิถัน เมื่อใดที่แต่งตัวเต็มยศหรือพิถีพิถันเป็นพิเศษก็แสดงว่า
ถ้าไม่ไปร่วมดื่มสุรามงคลงานแต่งงานก็ต้องไปเที่ยวหอนางโลม คนที่อยู่
ตรงหน้านางแต่งตัวสำราญดูฉลาด หากไม่เตรียมตัวไปเที่ยวสาวงาม
ในหอศนิกาแล้วจะแต่งตัวเช่นนี้ด้วยเหตุใดกันเล่า

ชายหนุ่มรูปงามถูกนางกวาดตามองตั้งแต่หัวจรดเท้าจนหลุ
กอดจะกระแอมหนักๆ ไม่ได้ "แค่ๆ" แม่นางไปรดสารรวมด้วย ผู้น้อย
ไม่ใช่คนเช่นนั้นจริงๆ"

"อ้อ" นางยักไหล่ "เอาเถิด"

อะไรคือเอาเถิด อีกทั้งยังใช้น้ำเสียงแบบขอไปทีเช่นนี้ด้วย

ปกติชายหนุ่มรูปงามมีความเป็นตนเองสูง ไม่สนใจไยดีคำพูด
และสายตาคนอื่น แต่เด็กสาวอ่อนแอ้นบอบบางที่ประเนินจากสายตาวา
น่าจะสูงไม่ถึงปลายคางเขาคนนี้ เหตุใดสายตาตรงไปตรงมาและคมกริบ
ของนางถึงได้...ถึงได้นำโมโหเช่นนี้?

"ไม่ทราบว่าเป็นใคร อยู่ในฐานะใด เหตุใดถึงมาอยู่ที่
สถานที่สำคัญทางการทหารได้" รอยยิ้มของเขาเคร่งเครียดขึ้นเล็กน้อย
ขณะเลิกคิ้วตักหน้าขึ้นสูงพลางเอ่ยถาม

"เกี่ยวข้องกับท่านด้วยเล่า" นางทำหน้างงัน

เขายิ้มอีกครั้ง ดวงตาเรียวเฉียงดูจนตรหงส์เป็นประกายแวบหนึ่ง
"ผู้น้อยแค่สงสัยเฉยๆ เลยถามดูเท่านั้น หากแม่นางไม่ประสงค์จะโต้ตอบ
ผู้น้อยย่อมไม่บับบั้งคับอยู่แล้ว"

"นี่ เป็นบุรุษของสามศอกเอาแต่พูดเย็นเยื่อเย็ดเยื่ออย่างกับเล่นคำ
พันลั่นไปไยกัน" นางขมวดคิ้วฟังจนสมองแทบจะผูกปมพันกัน "ช่างเถิด"
เอาเป็นว่าตามสบายแล้วกัน ข้าไปละ"

ไม่ว่าเขาจะหลงทางแล้วเดินมาถึงค่ายโดยบังเอิญหรือมาที่ค่าย
เพื่อทำธุระโดยเฉพาะ พี่ทหารท่าทางดูต้นนำเกรงขามหน้าประตูค่าย
ก็จะขวางเขาไว้แล้วสอบถามก่อนอยู่ดี

เจอเรื่องยุ่งเหยิงแต่เช้า เลยไม่ได้ยืดแข้งยืดขาดีกับคนให้เต็มทีเลย
นำหงุดหงิดใจเป็นบ้า ท่านพ่อรับคำสั่งเบื้องต้นไปปฏิบัติราชการลับ
หากนางกลับบ้านตอนนี้ก็มีแต่ต้องไปนั่งแกร้วกับแม่มนม ไม่เช่นนั้น
ก็ถูกแม่มนมจับตัวไปเรียนเย็บปักถักร้อย...

เด็กสาวสะท้านเฮือกใหญ่แล้วทำคอหดเมื่อคิดถึงสิ่งที่รออยู่ที่บ้าน
อี เตรีตเตร้อยู่ข้างนอกให้นานอีกนิดดีกว่า ไว้รอท่านพ่อเสร็จงาน
ตอนเย็นแล้วค่อยกลับบ้านด้วยกัน

ซูลีเยวเตาแบกดาบเล่มใหญ่เดินไปทางประตูเมืองชายแดนตะวันตก
นึกไม่ถึงว่าเสียงเรียกกั้วหัวเราะจะดังขึ้นด้านหลัง

"แม่นาง"

"อะไร" นางหันกลับไปมอง

"ไม่ทราบว่าคุณสุราที่ดีที่สุดในเมืองชายแดนตะวันตกไปอย่างไรหรือ"
ชายหนุ่มรูปร่างมคสิทธิ์มีทรงเสน่ห์

แต่กลับดูมีจริตในสายตาของซูลีเยวเตา

คิ้วโก่งสยขมวดแน่นขึ้น ขณะถามอย่างไม่เกรงใจ "นี่ท่านเกี่ยวข้า
อยู่หรือ"

รอยยิ้มสะกดใจชะงักค้าง เขาถอนหายใจที่หนึ่ง "แม่นาง ผู้น้อย
ไม่ใช่คนเสเพลเช่นนั้น"

"ดูไม่ออกเลยแฮะ..." นางลুবคาง

"ถูกต้องแล้ว" กำลังจะยิ้มอย่างพึงพอใจรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมาเสียก่อน
"เอ่อ...แม่นางพูดเช่นนั้น..."

"เอาล่ะๆ ไม่ต้องมากความ ข้าจะบอกให้เดี๋ยวนี้" สิ่งที่น่างกลัวที่สุดใน
ในชีวิตคือคนพูดน้ำไหลไฟดับด้วยภาษาบัญญัติชน "หอสุราที่ดีที่สุด
ในเมืองชายแดนตะวันตกมีชื่อว่าหอบานสะพรั่ง เดินเข้าประตูเมือง
แล้วเลี้ยวซ้ายตรอกแรกเข้าถนนใหญ่ฝั่งตะวันออก ร้านที่แขวนโคมไฟแดง
ดูเอิกเกริกสวยงามที่สุดนั่นแหละ ร้านนี้เจ้าของเดียวกับหอหมื่นบุปผาเลย
ตกแต่่งคล้ายๆ กัน มองปราดเดียวก็รู้แล้ว ข้าอธิบายอย่างนี้จำได้หรือไม่
แต่ถึงจำไม่ได้ข้าก็ไม่พาไปหรอก หอบานสะพรั่งนั่นนะ แค่ว่าลาเปาธรรมดาๆ
แข่งเดียวยังสามตำลึงเข้าไปแล้ว มีแต่คนโง่เท่านั้นแหละถึงจะยอมเข้าไป
ให้โดนโกง!"

ชายหนุ่มรูปงามผู้ถูกตราหน้าเป็น 'คนโง่' ไปทันทีทางตากระตุก
เล็กน้อย คราวนี้แม้แต่รอยยิ้มที่แสนภาคภูมิใจยังฝืนยิ้มไม่ออก

ลูกตาของแม่นางน้อยผู้นี้ถูกลาคาบไปแล้วใช้หรือไม่ ตอนอยู่ใน
เมืองหลวง เขาเป็นคุณชายผู้สูงศักดิ์แห่งจวนแม่ทัพ แค่มยิ้มพวง
ปรายตามองนิดเดียวก็ทำให้คนอื่นหลงจนเข้าอ้อนไปตามๆ กัน ทั้งยังเป็น
แม่ทัพใหญ่แห่งชายแดนตะวันตกที่ราชสำนักแต่งตั้ง เหตุใดพอมายู่
ต่อหน้านางเขาก็ได้กลายเป็นคนที่ไม่ทำอะไรได้เลยสักอย่างเช่นนี้

หรววนชิงเฟิงโมโหขึ้นมาจริงๆ แล้ว เขายับคอกเสื้อคลุมขมจิ้งจอก

ที่อยู่" ก็รู้สึกว่าคุณแน่นอนเกินไป คิ้วคดกหนาเล็กสูง "แม่นางไม่มีมโนธรรม
เอาเสียเลย รู้ทั้งรู้ว่าร้านนั้นโงงลูกค้ายังจะให้เข้าไปอีกหรือ"

"เจ้าบอกเองว่าอยากไปหอสุราที่ดีที่สุดของชายแดนตะวันตก
ข้าบังคับให้เจ้าไปหรืออย่างไร" ชูเสี่ยวเตาเองก็ฉุนขึ้นมาเหมือนกัน
"หนุ่มหน้าขาวอย่างเจ้านี้พูดจาอย่างไรกันนะ จงใจหาเรื่องชวนทะเลาะ
ไซ่หรือไม่ ดี! มาเลย! ข้ากำลังกลุ่มอยู่พอดีว่าเข้านี้ยังไม่ได้วิทาให้สาแก่ใจ
สักยก หากเข้ามาข้าก็จะสนองให้!"

เขายื่นปากอ้าตาก้างไปทันที

แม่นางน้อยคนนั้นหน้าตาออกจะสวยงามน่ารัก เหตุใดถึงได้พูดจา
กระโชกโฮกฮาก กิริยาก้าวร้าวดุคั้นเช่นนี้

จำได้ว่าหลายปีก่อนตอนที่ตามท่านพ่อมาตรวจตราค่ายที่ตั้งกองทัพ
มองไปทางใดก็เห็นดอกไม้ขาวบานสะพรั่ง ผู้คนยิ้มแย้มแจ่มใส
บุรุษแข็งแรงตั้งขุนเขา สตรีหนุ่มฉลวยน้ำ ไม่เห็นจะดูร้ายเช่นนี้เลยนี่นา
หรวนชิงเฟิงรำพึงกับตนเอง แล้วอดเจ็บปวดกับสังขกรรม 'สายน้ำ
ไหลเลยแล้วไม่คืนหวน ไตไตล้วนเปลี่ยนแปรไม่จีรัง' ไม่ได้

"นี่! ตกลงจะตีกันหรือไม่"

เขาทำหูทวนลม จมจ่อมอยู่กับความสะทอนใจ

"นี่! ยืนเหม่ออะไรอยู่ได้" ชูเสี่ยวเตาตะโกนพลางกระที่บเท้าเหยงๆ
แต่เขากลับไม่มีท่าทางใดๆ ตอบโต้ ความโมโหที่พองตัวขึ้นมาจึงสลายตัว
ไป

เฮ้อ... นำเบือชะมัด ดูท่าจะเจอคนปัญญาอ่อนเข้าจริงๆ แล้วข้า
จะเอาเรื่องเอาราวคนปัญญาอ่อนให้ได้อะไรขึ้นมา

นางสายหน้าพลางแบกดาบเดินจากไป

กว่าหว่านชิงเฟิงจะได้สติกลับมา เบื้องหน้าก็เหลือแต่ลมที่เต็มไปด้วย
ฝุ่นทราย ก้อนหญ้าที่เมื่อครู่กำลังมาจากฝั่งซ้ายก็ลอยย้อนมาจากฝั่งขวาใหม่...

พลบค่ำวันนั้น ชูเสี่ยวเตาเดินกลับไปกลับมาหน้าประตูบ้านสกุลชู
เฝ้ารออยู่นาน สุดท้ายคนที่มาคือหวังร่างใหญ่ หนึ่งในทหารประจำตัวของ
ชูเถี่ยโกว

"น้องสาว หัวหน้าบอกว่าคืนนี้ต้องไปร่วมงานเลี้ยงที่หอบานสะพร้ง
เลยจะไม่กลับมากินข้าวเย็น ให้เจ้ากับแม่หมั้นให้หิว ไม่ต้องรอ"

แต่แล้ว หากรู้ว่าท่านพ่อจะไม่กลับมากินข้าวเย็น วันนี้นาง
คงไม่ออกไปไหน แล้วทำตัวสงบเสียงมรเียบร้อยอยู่กับบ้านแทน แฮ่...
ตอนนั้นสายเกินไปแล้ว ไม่รู้ว่าป่านนี้แม่หมั้นจะโกรธสักเพียงไร

"ขอบคุณมากพี่หวัง ข้าเข้าใจแล้ว" ชูเสี่ยวเตาถอนหายใจเฮือกหนึ่ง
แล้วจำต้องเดินคอคดกลางเก้าหนักอึ้งเข้าไปในบ้าน จากนั้นก็ปิดประตูลง

"คุณหนู ในที่สุดก็กลับมาเสียที...ตายแล้ว เหตุใดเสื้อผ้าถึงได้
สกปรกมอมแมมถึงเพียงนั้น ผมเผ้าก็หลุดลุ่ย ไหนจะคราบน้ำตาบนแก้ม
อีก เกิดอะไรขึ้นเจ้าคะ!" ป้าอาฮวยยกถาดใส่กับข้าวออกมา พอเห็นดังนั้นก็
ก็สุดหัวใจเฮือกใหญ่ด้วยความตกใจ แล้วรีบวางอาหารลง เอื้อมมือ
มาจับนางไว้ "คุณหนู ไปทะเลาะกับใครมาอีกแล้ว หรือไปชลุ่กอยู่กับ
พวกหม่าๆ ในค่าย ไฉน เหตุใดนายท่านถึงไม่มาดูแลบ้างนะ ซายหญิง
พออายุเจ็ดขวบก็นอนฟูกเดียวกันไม่ได้ ปีนี้คุณหนูอายุสิบเจ็ดเข้าไป
แล้ว..."

"ลืบทักกับอีกเจ็ดเดือนต่างหาก" นางทำตัวหด แต่ยังไม่วายเป็นเลยแฉ่ง
 "ก็ใกล้จะลืบทักแล้วละเจ้าคะ" ป้าอาสวาสาดน้ำเย็นใส่อย่างไม่เกรงใจ
 ทำลายความพยายามที่จะทำตัวบอบบางของนางลง "คุณหนู ไม่ใช่จะ
 แม่นมขี้บ่น แต่เด็กสาวทั่วไปพออายุได้สิบสี่สิบห้าก็มีคู่หมั้นแล้ว
 นายท่านอาลัยไม่ยอมให้ท่านออกเรือนเร็ว จนป่านนี้เลยยังไม่ยอม
 มองหาคู่ครองให้ท่านเสียที แต่คุณหนูจะไม่ดูแลตนเองอย่างนี้ไม่ได้..."

"คู่หมั้นอะไรกันเล่า" ในที่สุดซุเสียวเตาก็ทนต่อไปไม่ได้ เถียงกลับ
 จู๋ "มีคู่หมั้นและแต่งงานไปมีอะไรดี แต่งงานแล้วต้องอยู่เหมือนลูกปลัด
 ต้องให้ฝ่ายชายทั้งเงินทั้งร่างกาย อีกทั้งยังต้องไปกตัญญูพ่อแม่สามี
 ดูแลน้องสามี คลอดลูกเลี้ยงลูก หาอนุเข้าบ้าน...ได้ใช้ชีวิตสบายๆ ไม่ชอบ
 ต้นวุ้นไร่เข้าไปอยู่บ้านคนหนึ่งอย่างคนต่ำศักดิ์ เหนื่อยจนสายตัวแทบขาด
 นึกว่าข้าเสียสติหรือไร"

แม่นมฟังคำพูดของนางแล้วลมแทบจับ เอ่ยถามปากคอสนั่น
 "คะ...คุณหนูพูดจาเช่นนี้ได้อย่างไร หากใครได้ยินแล้วเอาไปลือข้างนอก
 คงไม่มีคนกล้ามาสู่ขอแน่ๆ"

"ถึงไม่มีใครเก็บไปลือก็ไม่มีคนกล้ามาสู่ขอข้าอยู่ดี" นางพูด
 อย่างหลงตนเอง "ข้าเป็นใคร ข้านะลูกสาวของซุเสียวเถียวเฉียววั้นนะ ต่อไป
 จะเป็นแม่ทัพหญิงที่สร้างคุณงามความดีเช่นแผ่นดิน แต่แต่งงานไปไม่เท่ากับ
 ปล่อยให้ผีมีฤทธิ์ที่ข้ามีบุญเปล่าหรือ"

"คุณหนู..." ป้าอาสวาแทบกระอักเลือดอยู่รอมร่อ

"อีกอย่างท่านพอก็เคยพูดไว้ ถ้าเป็นบุรุษที่สู้เข้าไม่ได้ แต่งงานไป
 ก็เปล่าประโยชน์ ถ้าเป็นบุรุษที่สู้เข้าได้ ต่อไปเวลาสามีภรรยาปากเสียง

แล้วเกิดลงไม้ลงมือกันขึ้นมาซ้ำก็แยสิ ดังนั้นท่านพ่อจึงเลือกให้ข้า
ไม่ต้องแต่งงานเช่นกัน" นางยิ้มระรื่นปลอบอีกฝ่าย "แม่มมอย่ากังวลไปเลย
ต่อไปข้าจะรับหน้าที่เลี้ยงดูท่านกับท่านพ่อจนถึงวันปลายชีวิตเอง จะไม่ให้
ขาดตกบกพร่องแม้แต่นิดเดียว"

"คุณหนู..." บ้าอาฮวารูสึกว่าจะร้องไห้โฮ "อย่าพูดเช่นนั้นสิเจ้าคะ..."

"ก็ได้ๆ ข้าไม่พูด ไม่พูดแล้วก็ได้" นางรีบประคองแม่มมไปนั่งที่
โต๊ะกินข้าว "โห เย็นนี้ทำอะไรกินเนีย หอมยิ่งนัก เดียวจะกินข้าว
สักสามชามใหญ่ๆ ไปเลย"

บ้าอาฮวารูสึกว่าอนาคตเบื้องหน้าดำมืดเหลือเกิน...

หลังกินข้าว แม่มมที่รวบรวมกำลังใจขึ้นมาใหม่เก็บล้างถ้วยชาม
จนเสร็จเรียบร้อยก็เข้าห้องไปรีด 'บัญญัติสตรี' กับ 'จรรยาสตรี' ที่ซุกไว้
กันหีบนานเป็นเกือบปีออกมา ตั้งใจว่าจะจับคุณหนูของตนมาค่อยพูดค่อยจา
เกลี้ยกล่อมกันดีๆ ทว่าหาหน้าบ้านสามรอบ หาหลังบ้านอีกสามรอบ
ก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของคุณหนู

ในเวลาเดียวกันนั้น ชูเสี่ยวเตาแอบปีนกำแพงออกมาเรียบร้อยแล้ว
กำลังมุ่งหน้าไปหากองหมุนที่หอบานสะพรั่ง รอท่านพ่อออกจากงานเลี้ยง
แล้วกลับบ้านพร้อมกัน ทิ้งต่อให้แม่มมไม่เต็มใจสักเพียงใดก็ต้องปล่อยนาง
ไป

ถนนตะวันตกอันจอบแจมีหอสุราร้านอาหารตั้งเรียงกันแน่นขนัด
พลสงฆ์เข้ายามราตรี โคมแดงก็ส่องสว่างเป็นสาย ฉายแสงให้เห็นคำคืน
อันสนุกสนานคึกคัก

นางเดินมาถึงประตูหน้าของหอบานสะพรั่งที่มีคนเดินเข้าออกไม่ขาดระยะ กำลังจะก้าวเข้าไปข้างในก็นึกถึงเงินในถุงเงินขึ้นมาเสียก่อน จึงคิดว่าช่างเถิด นั่งรออย่างอดทนอยู่ตรงเสาด้านหน้าก็แล้วกัน

"ไม่ว่าจะเป็นงานเลี้ยงของขุนนางระดับสูงคนใดกันนะ รวยเหลือเกินจริงๆ ถึงกับมาจัดที่หอบานสะพรั่งเขียว" นางเอามือเท้าคาง กลืนหอมของสุราและอาหารเลิศรสจากข้างในลอยออกมากระทบจมูก ทั้งที่เพิ่งกินข้าวอิ่มเมื่อครู่ยังอดน้ำลายสอไม่ได้ "จะว่าไป ได้ยินว่าอาหารกับสุราของหอบานสะพรั่งรสชาติยอดเยี่ยม โดยเฉพาะเนื้อตงพั่ว* กับพระกระโดดกำแพง** คีบใส่ปากแล้วแทบกลืนลิ้นตามลงไปด้วย จู๊ๆๆ"

หว่านชิงเฟิงสวมเสื้อคลุมขนเดือม่วง*** เดินทอดน่องออกมาจากหอบานสะพรั่งแล้วเห็นร่างอ้วนอั้นในเสื้อนวมลายดอกไม้ตัวหนาที่นั่งยองๆ เอามือเท้าคางตรงโคนเสาดอย่างองอาจผ่าเผยได้ทันที

เอ่? ความรู้สึกขัดแย้งที่แสนคุ้นเคยนี้... นี่มันเด็กสาวที่เขาเจอเมื่อตอนที่ยังไม่ใช่หรือ

"แม่ นาง เหตุใดถึงเป็นเจ้าของได้"

เสียงหุ้มกั้ววานที่ตั้งขึ้นคุ้นหูอย่างยิ่ง ชูเสี้ยวเดาเงยหน้าขึ้นด้วยความตกใจ "หา? เจ้ามาทำอะไรที่นี่"

"ที่นี่? ข้าก็ต้องมากินข้าวอยู่แล้วสิ" เขาตอบยิ้มๆ "แม่ นาง เล่า"

* เนื้อตงพั่ว ทำจากหมูสามชั้น ลักษณะคล้ายพะไลน้ำแดง เนื้อนุ่มแต่ไม่เลี่ยน นุ่มลิ้นแต่ไม่เลี่ยน เป็นอาหารขึ้นชื่อแถบเจียงหนาน ได้ชื่อมาจากชุดงพั่ว กวีสมัยซ่งเหนือที่เป็นผู้คิดค้น

** พระกระโดดกำแพง เป็นชื่อของอาหารขึ้นชื่อของมณฑลฝูเจี้ยน (ฮกเกี้ยน) เดิมเรียกว่า 'หมั่นถันเขียว (หอมเต็มใจ)' ปรุงด้วยเนื้อสัตว์ดิบแปดชนิด เครื่องเทศและสมุนไพรสิบสองอย่าง เล่ากันว่าในสมัยราชวงศ์ถัง มีหลวงจีนรูปหนึ่งได้กลิ่นหอมของอาหารชนิดนี้แล้วถึงกับอดใจไม่ไหว ยอมละทิ้งตะบะที่บำเพ็ญเพียรมาหลายปี ปีนกำแพงออกไปลิ้มรส จึงเป็นที่มาของชื่อ 'พระกระโดดกำแพง'

*** เดียว เป็นคำเรียกสัตว์ตระกูลมังกร เฮอร์มิน เซบิล และมาร์ทีน ขนหนานุ่มมีค่ามาก มักใช้เป็นที่รองนั่งหมก้นหนาว

ได้ความมีดีสลัวของรัตติกาลและแสงสว่างของโคมแดง ทำนัยของๆ ในตอนนั้นของเด็กสาวดูต้นเมื่อตอนกลางวันกลับดูน่ารักขึ้นอย่างบอกไม่ถูก น้ำเสียงของเขาจึงพลอยนุ่มนวลขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่

"ข้ามารอ..." เด็กสาวพลันนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงรีบลุกพรวดขึ้นมา ดึงเขาไปยืนหลบอยู่ด้านข้าง ท่าทางกระวนกระวายอย่างยิ่ง "ข้าก่อนนี้เจ้าคงไม่ได้เชื่อข้าเข้าไปกินข้าวในหอบานสะพรั่งจริงๆ หรอกนะ"

หรวนซิงเฟิงก้มหน้ามองมือเล็กดำปัดปัด... ที่เปราะอะเปื้อนจากการ ปีนกำแพงเมื่อครู่... ทั้งคราบสกปรกไว้บนเสื้อคลุมขนเดี๋ยวมวง มุมปาก กระตุกริกๆ นิสัยรักความสะอาดทำให้เขาอยากดึงเสื้อคลุมออกจาก คอ้งมือมารยั้งนัก แต่พอเห็นสีหน้าร้อนนรนเห็นอกเห็นใจของนางแล้ว ก็ทำไม่ลง

"ใช้อาหารอร่อยใช้ได้" เขาพยักหน้า "เนื้อตงพั่ว พระกระโดดกำแพง น้ำแกงขี้หนกเปิดน้ำแปดทัพย์ แล้วก็ถาดสำหรับร้อยบุปผาทำได้รสชาติ เทียบเคียงกับมาตรฐานเมืองหลวงเลยทีเดียว"

"ซัด..." นางสูดหายใจเข้าลึก

หรวนซิงเฟิงขบขันกับท่าทางเสียดายสุดซึ้งของนาง "แม่นางสงสาร ถูเงินข้าอย่างนั้นหรือ"

"ข้าสงสารพ่อแม่เจ้าต่างหาก" นางถอนหายใจเฮือก มีลูกโง่อีกทั้ง ยังใช้เงินล้างผลาญอีก ช่างน่าสงสารแท้ๆ

"แม่นาง เหตุใดข้าถึงได้รู้สึกว่ายายตาที่เจ้ามองข้ามมันแปลกขอบกล"

"เจ้าหนุ่ม เจ้ามาจากเมืองหลวงหรือ" นางตบ่าเขาพลางถามด้วย น้ำเสียงจริงจัง

"ถูกต้อง"

"ออกเดินทางคนเดียว?"

"ใช่" ยิ่งฟังเขาก็ยิ่งรู้สึกว้าแสบ "แล้วอย่างไรหรือ"

"พกเงินติดตัวมาด้วยเท่าไร"

"แม่นางคิดจะทำอะไรหรือ" เนตรหงส์ของเขาหึ่งลงทันที

"เหตุใดจึงได้ทำสายตาเช่นนั้น นึกว่าข้าจะปล้นเงินเจ้าหรือไร"

ชูเสี้ยวเตากลอกตาหนึ่งตลบใหญ่ แล้วเดาะลิ้นอย่างไม่สบอารมณ์ "ข้าจะเตือนด้วยความปรารถนาดีหรือกว่าให้ระวังถุงเงินไว้ให้ดี ๆ อย่าทำเช่อข้าจนถูกหลอกไปหมดเนื้อหมดตัว ที่นี้แม้แต่ค่าเดินทางกลับเมืองหลวงก็ไม่เหลือ อีกอย่างชายแดนตะวันตกนี่ไม่มีอะไรให้เที่ยวชมสักหรอกอนะ มีแต่ทหารแล้วก็ทหาร ถ้าเที่ยวเสร็จก็รีบกลับบ้านโดยเร็วดีกว่า เข้าใจหรือไม่"

อย่างนี้เอง

เขาหัวเราะออกมาอย่างกั้นไม่อยู่ นัยน์ตาเรียวยาวพรารวะยับด้วยรอยยิ้ม

"หัวเราะบ้าอะไร นี่ข้าจริงจังนะ!" นางนิกจูน แม้ถ้อยคำจะชิงชังเกรี้ยวกราด แต่เอ่ยด้วยน้ำเสียงหวานใสของเด็กสาวกลับฟังแล้วน่าขบขันแทน

"ฮ่า ๆ" เขากลั่นเสียงหัวเราะต่อไปไม่ไหวแล้ว

"เชื่อหรือไม่ว่าข้าต่อยมุกเจ้าให้หักโหนหมดเดียวได้"

เสียงหัวเราะสะดุดลงทันที พอเห็นว่านางดูเสียความรู้สึก ก็รีบอธิบาย "ขออภัย ๆ ที่หัวเราะเมื่อครู่เป็นเพราะผู้น้อยซาบซึ้งใจ

นี่ไม่ถึงว่าจะถูกแม่นางเข้าใจผิด ผู้น้อยเสียมารยาทแล้วจริงๆ"

"นึกว่าข้าก็โง่หรือไร ถึงจะเชื่อคำพูดพรรณคำนี้ของเจ้า" นางแค้นเสียดสีขึ้นจุกเคื่องๆ

คำว่า 'ก็' หมายความว่าอย่างไร

หรวนชิงเฟิงหางตาระตุกอีกครั่ง แล้วพลันจุกคิดได้ว่าดูเหมือนตนเองจะเข้าใจอะไรบางอย่างผิดตั้งแต่ต้นจนจบ...ข้าก่อน ออย่าบอกนะว่านางนี่กว่าเขา...

สมองสว่างวาบ นึกอยากแก้งนางขึ้นมาทันใด เลยแก้งลูบท้องทำหน้านี่

"เป็นอะไร"

"เมื่อครู่ยังกินไม่อิ่ม..."

สายตาน่าเวทนาที่จ้องมองมาทำเอาชู่เสี่ยวเตาชนลุกชู่ไปทั้งตัว "เอ่อ...กะ...กินไม่อิ่มแล้วอย่างไร"

"อาหารทั้งหมดที่สั่งมากินเมื่อครู่ เจ้าของร้านคิดเงินข้าหนึ่งร้อยยี่สิบตำลึง" ใบหน้าของเขาปรากฏรอยยิ้มที่ดูโกลั้เคียงกับความอับอาย "ข้า... ตอนนี่ไม่มีเงินติดตัวแล้ว"

"หนึ่งร้อยยี่สิบตำลึง..." นางเบิกตาโพลงพร้อมยกมือขึ้นกระซกคอคลื้อเขาเข้ามาโกลั้ จนน้ำลายกระเซ็นใส่ใบหน้าคมคายไร้ที่ติดวงนั้น "เจ้าโง่จริงๆ ไซ้หรือไม่!"

ไซ้ เขาจะต้องโง่แน่นอน ไม่เช่นนั้นจะยอมให้น้ำลายคนอื่นกระเซ็นใส่หน้าโดยไม่เช็ด ทั้งที่เป็นโรครักความสะอาดได้อย่างไรกันเล่า

สีหน้าของหรวนชิงเฟิงดูน่าสงสารขึ้นทุกที "แม่นางวางใจเถิด

